

A Fővárosi Ítéltábla a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Szűcs Viktor ügyvéd) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek - a alperesi képviselő neve jogtanácsos által képviselt alperes neve (1052 Budapest, Városház u. 9-11.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 8. napján meghozott 71.P.22.900/2012/19. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 40.000 (negyvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.VII.22.325/2011/4. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.544/2011/3. számú ítéletét a 24.P.25.539/2008. számú elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította.

A megismételt eljárásban leszállított keresetükben a felperesek kérték, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg részükre személyenként 2007. április 3. napjától 2007. szeptember 24. napjáig terjedő időtartamra 1.544.117 forintot és ennek 2007. szeptember 25-től a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 301. § (1) bekezdése szerinti kamatát.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság előtt 4.P.23.322/2004. szám alatt folyamatban volt perben meghozott jogerős ítéletben foglalt adásvételi szerződés megkötéséhez az alperes több bizottságának jóváhagyása is szükséges volt. A belső rend szerint járt el, ezért őt a szerződés késedelmes megkötése tekintetében felróhatóság nem terheli. Kiemelte, hogy az eljáró bíróság nem pénzfizetésre kötelezte az alperest, és a bejegyzésre alkalmas adásvételi szerződés tervezetét csak 2007. májusában bocsátották a felperesek a rendelkezésére. Vitatta a kérelem mértékét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek fejenként 1.554.117 forintot, annak 2007. szeptember 25-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal

megegyező mértékű kamatát, valamint 540.550 forint perköltséget. A feljegyzett 454.600 forint másodfokú és a 454.600 forint felülvizsgálati illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli. Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 232. § (1)-(2) bekezdéseit, a 298. §-át, a 299. § (1) bekezdését, a 301. § (1) bekezdését és a 339. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a jogerős ítéletben foglalt 120 napos teljesítési határidő a jogerős ítélet alperes általi átvételével kezdődött 2006. március 22-én. Mindehhez képest a szerződés megkötésére biztosított teljesítési határidő 2006. július 20-án járt le. A Legfelsőbb Bíróság 2006. július 14. napján kelt végzésével függesztette fel a végrehajtást, ezen időpontig a 120 napos teljesítési határidőből már 114 nap eltelt. A Legfelsőbb Bíróság 2006. november 29-én kelt ítéletét az alperes 2007. március 28-án vette át, így a még rendelkezésére álló további 6 nap 2007. április 3. napjáig letelt, azonban a felek az adásvételi szerződést csak 2007. szeptember 24-én kötötték meg. Kiemelte, hogy a jogerős ítéletben foglalt 120 napos teljesítési határidő jóval meghaladja a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényben (a továbbiakban: Pp.) általánosan előírt 15 napot, így az eljáró bíróság az alperes ügymenetét ennél a határidőnél már figyelembe vette. Nem megalapozott ezért az alperesnek az a védekezése, hogy a 120 nap nem volt számára elegendő. Miután a felfüggesztő végzés meghozataláig a teljesítési határidő folyamatosan telt, és az alperes tisztában volt vele, hogy az ítélet jogerejét és végrehajthatóságát a felülvizsgálati eljárás nem befolyásolta, elvárható lett volna, hogy addig is, amíg a felülvizsgálati eljárás folyamatban van, megtegye azokat a lépéseket, amelyek alapján az adásvételi szerződés megköthető, és az ítéletben foglalt rendelkezést teljesíteni tudja. Az alperes korábbi jogi képviselőjének tanúvallomása alátámasztotta, hogy a szerződés megkötését kizárólag a felperesek sürgették, ők készítették el az adásvételi szerződés tervezetét is, az alperes pedig semmilyen aktív magatartást nem tanúsított. Mindezzel megszegte a Ptk. 205. § (3) bekezdésében foglaltakat, és magatartásával a felpereseknek kárt okozott. A Ptk. 232. § (1) bekezdése alapján a késedelmes teljesítés után kamat jár, ennek mértéke pedig a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, míg az alapul szolgáló időtartam megfelel a teljesítési határidő lejártát követő naptól (2007. április 3.) az adásvételi szerződés megkötéséig és a vételár kifizetéséig (2007. szeptember 24.) eltelt időszaknak. A kamat mértékénél az elsőfokú bíróság a Ptk. 232. § (1) és a 301. § (1) bekezdésében foglaltakat tekintette irányadónak. Hangsúlyozta azt is, hogy az adásvételi szerződés megkötésére kötelezés nyilvánvalóan magában foglalta a vételár megfizetésének kötelezettségét is, mert a szerződéseknél általános elv az egyidejű teljesítés, így a 120 napon belül nem csak a szerződést kellett megkötni, hanem az ügyletnek teljességbe kellett mennie.

Az ítélet elleni fellebbezésében az alperes elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Megismételte, hogy a jogerős ítélet alapkötelezése nem pénzfizetés, és vitatta, hogy ezt a kötelezést úgy kell érteni, miszerint a 120 nap alatt az ügyletnek teljességbe kell mennie. Kiemelte, hogy a 2011. október 11-ei felülvizsgálati kérelme már tartalmazta, hogy az I. rendű felperes részére 2011. szeptember 9-én, a II. rendű felperesnek pedig 2011. szeptember 8-án az akkor érvényes marasztalási összegeket - annak perköltségeire is kiterjedően - megfizette. A megismételt eljárásban a felperesek ugyan leszállították a kereseti kérelmet, de a korábbi teljesítésről rosszhiszeműen hallgattak.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult. Előadták, hogy a Fővárosi Bíróság megfelelő határidőt biztosított az alperesnek a teljesítésre. Idézték a Pp. 216. § (1) bekezdését, és kiemelték, hogy az eljáró bíróság értékelte az alperes szervezeti felépítését, hivatali rendjét, és ennek figyelembevételével határozta meg a teljesítési határidőt. A jelen eljárásban kiderült, hogy az alperes ennek ellenére semmilyen lépést nem tett a

teljesítés előkészítésére. Idézték a Ptk. 365. § (1) bekezdését azzal, hogy az adásvétel elválaszthatatlan eleme a vételár megfizetése. A teljesítés része a jogügyletnek, így annak a megadott határidőn belül kellett volna végbemennie. Nem felel meg a valóságnak, hogy a jogerős ítélet meghozatalát követően a felperesek az alperes teljesítését elhallgatták, ez a tény az eljáró bíróságok előtt ismert volt. A felperesek azonban a keresetet nem igazíthatták ehhez, mert ebben az esetben nem lett volna jogalapjuk a kifizetett pénzösszeg megtartására. A felek egymás közötti elszámolására kizárólag az ítélet jogerőre emelkedését követően kerülhet sor. Utaltak arra, hogy az alperes mindenféle kártalanítás nélkül, mintegy 20 éven keresztül használta az ingatlant, a jogvitát nem kívánta peren kívül rendezni, és ezek az eljárások rengeteg időt, energiát és költséget igényeltek. Nem kérdéses, hogy az alperes késedelmesen teljesített, és az eljárás során azt sem tudta igazolni, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Késedelme pedig a felpereseknek kamatveszteség formájában súlyos kárt okozott. A felperesek az őket terhelő elszámolási kötelezettséggel tisztában vannak, amelyet a jogerős ítélet birtokában késedelem nélkül késznek teljesíteni. Az alperesnek a perköltségre vonatkozó kifogásai sem megalapozottak, mert az eljárás megismétlése nyilvánvalóan többletköltségeket okozott, és ennek megtérítésére a felperesek pernyertességük folytán igényt tartanak. Hangsúlyozták, hogy az alperes késedelme nélkül ezek a költségek nem merültek volna fel.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes leszállított keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályoknak megfelelő érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság lényegében egyetértett, ezért az alperes fellebbezése folytán csupán az alábbiakat emeli ki.

Az előzményi per jogerős ítéletének anyagi jogerejéhez fűződő hatályai miatt az alperes utólagosan már nem teheti azt a tényt vitássá, hogy az eljáró bíróság által mérlegeléssel meghatározott 120 napos határidő elegendő volt-e az adásvételi szerződés előkészítésére, ezért - figyelemmel az adásvételi szerződés megkötéséig eltelt időre - az elsőfokú bíróság a jogszabályok helyes alkalmazásával állapította meg, hogy az alperes a jogerős ítéletben foglalt kötelezettségének késedelmesen tett eleget. Emellett vitathatatlan tény, hogy az alperes az általa kezdeményezett felülvizsgálati eljárás időtartama alatt is kétséget kizáró módon tudott az addig eltelt teljesítési határidőről. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy az alperes az érintett időszakban - a jogerős ítélet rendelkezéseit lényegében figyelmen kívül hagyva - a szerződés megkötéséhez szükséges előkészületek érdekében a felperesek felé semmilyen együttműködést nem tanúsított. Az alperes mulasztását a kihallgatott tanúk vallomásai egyértelműen alátámasztották. Az elsőfokú bíróság ezért a bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra a jogi következtetésre, hogy az alperes a Ptk. 298. §-ában írtak szerint késedelembe esett, ezért a 299. § (1) bekezdése értelmében a késedelemmel okozati összefüggésben okozott kárt köteles a felperesek részére megtéríteni. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a késedelem elhárítása érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, mert a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztéséig a teljesítési határidőből csupán néhány nap volt hátra, annak túlnyomó része már eltelt, és a felfüggesztő végzés meghozataláig sem tett semmit annak érdekében, hogy a hátralévő néhány napon belül a kötelezettségét teljesíteni tudja. Mindezekre tekintettel a Ptk. 299. § (1) bekezdése értelmében a felpereseket megillette a jogosultság a késedelemmel okozati összefüggésben bekövetkezett kár megtérítésének követelésére.

A felperesek a késedelem időtartama alatt az ingatlan vételárával nem rendelkezettek, így annak hozamához sem juthattak hozzá, ezért nem kétséges, hogy ebből eredően a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint elmaradt vagyoni előnyként felmerült vagyoni hátrányuk keletkezett. Ennek összege utólag legfeljebb megbecsülhető, de pontosan nem bizonyítható, így a pénzfizetési késedelem utáni törvényes kamat általános kártérítésként teljes mértékben alkalmas a felperesek anyagi kárpótlására {Ptk. 359. § (1) bekezdés}. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kártérítés alapjaként a kamat mértékét a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint helytállóan állapította meg.

Az alperes arra is alaptalanul hivatkozott, hogy a korábbi jogerős ítéletben meghatározott marasztalási összeget a felperesek részére önként teljesítette, mert ha a felperesek a jogerős másodfokú ítéletre figyelemmel önként nem számolnak el, az alperes az ebből eredő követelését - a korábbi jogerős ítéletet hatályon kívül helyező felülvizsgálati döntés alapján - a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 56. § (3) bekezdésében előírt eljárásban (visszvégrehajtás) érvényesítheti.

A kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntést hozott, és az ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § bekezdésében foglalt egyetlen feltétele sem áll fenn, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - annak túlnyomó részben helyes indokai alapján - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta. Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperesek jogi képviselőjével felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét megfizetni, míg az illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2015. február 10.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke
Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: